

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Az emlékezés mértéke**

1. Romantika három watton

kis Ferenc

A Generátor egység szürke gőzében az emberi méltóság mérése meglepően egyszerű volt: ha a wattmérő mutatója a zöld sávban maradt, az illető még embernek számított, vagy legalábbis hatékony alkatrésznek. Alinda combjai már a teljes csődtömeget képviselték, de a pedálok makacs körforgása nem tűrte a filozófiai visszavonulást.

– Ha a gépek nem tudnak szeretni, akkor a rendszerirányító biztosan egy tiszta acélból öntött fogaskerék – mormogta Alinda a foga között, miközben a verejték szakszerűen a szemébe cseppent. – Mert az a tegnapi állott szójatáp sem vallott túl sok gyengédségre.

János-g534 a szomszédos váznál finoman köszörülte a torkát. Ez a kolónia belső nyelvtana szerint azt jelentette: „hallgatlak, de ha meglát az őrszem, mindhármyunkat alkatrésznek adnak el”. János átviteli hatásfoka ma kifejezetten romantikusra sikerült; úgy próbált plusz három wattot lecsalni Alinda terheléséből, mintha csak egy csokor mezei virágot nyújtana át egy kétezer-húszas évekbeli tévéorozatban.

– Az ember onnan ismérhető fel – suttogta a nagymama két rekedt szuszogás között –, hogy a legrosszabb csapágyhang mellett is képes elfelejteni a számokat.

Alinda megcsóválta a fejét. A számok makacsok voltak, de János lopott pillantásában volt valami, ami határozottan nem szerepelt semmilyen karbantartási útmutatóban.

Talán mégis így kezdődik az ember: két rozsdás lánc között, szabálytalan szívveréssel.

2. Az emlékezés mértéke

Szél-Kata

A csapágyak monoton sípolása visszatért a megszokott medrébe, de a csarnok olajszagú csendje most nehezebben nehezedett rájuk, mint a vasedálok. Alinda tüdeje égett. Minden egyes beszívott, állott levegővételnél a bordái belesajogtak a feszültségbe, de a vészjelző sárga fénye végre kialudt. Rásandított a nagymamára, aki némán, megadón taposta a fokozatokat. Az öregasszony arca szürke volt, mint a padozat szikrázó betonja. „Mégis, mitől vagyunk még emberek?” – sziszegte Alinda szaggatottan, a fogát összeszorítva. – „A meséid a régi égről... semmit sem érnek! Csak gépek vagyunk nekik, amik gélit fogyasztanak és wattokat termelnek!”

A nagymama nem válaszolt mindjárt. Tekintete a pad fémtengelyére tapadt, holott a félelem jéghideg verejtéke folyt le a halántékán. Reccsenő lélegzetvétellel csak ennyit mondott: „Az ember emlékszik, Alinda. A gép nem.”

A szomszédos hajtókar felől ekkor egy alak hajolt át a homályos sávon. János volt az, a G-534-es pad mellől. Szemében rémület és elszántság viaskodott. A szabályzat halállal büntette a hálózat illetéktelen áthidalását, de János nem bírta tovább nézni a lány elcsigázott tartását. Megfeszült izmokkal, reszkető kézzel megpróbálta a saját áttételét a tizenkettes pad gépágyához feszíteni, hogy átvegyen a terhelésből.

„Ne, János, ne csináld!” – suttogta Alinda rémulten.

János mégis nyomta. A fém alkatrészek veszélyes, éles csikordulással feszültek egymásnak. Abban a tilalmazott, kétségbeesett mozdulatban több volt minden elfeledett mesénél. Alinda megértette: a kolónia kalóriákban mérte őket, de az emberi mivoltuk épp abban a pillanatban született újjá, amikor valaki kockára tette az életét a másikért.